

ЄГИПЕТ

Перший рік правління Ахнегута I

У Буто вечоріє, Дарвіші разом зі своїм старим другом – верховним жерцем Гепсетсутом – крокують уздовж Нілу до храму кобри Валжет. Довкола них чути шурхіт.

– Чому тут стільки змій? – запитує Дарвіші.

– Бо Ніл незабаром розіллється, – пояснює Гепсетсут. – Тому змії вилазять зі своїх нір і тікають у пустелю. Коли вони зникнуть, Ніл наміє родючу землю, і завтра ми це святкуватимемо. Кобра Валжет – це богиня змій, а Буто – її місто.

Діставшись до храму, вони проминають зали для простого люду і проходять до кімнати для принесення дарів.

Вражений Дарвіші розглядає незліченні скелети і мумії змій.

Перед вівтарем у колі танцює десятеро чоловіків, вистукуючи ногами ритм під удари двох барабанів. Їхні руки здіймаються догори, стегна вигинаються, а тоді вони раптово присідають. Ховаючись у затінку колон, Дарвіші намагається копіювати їхні рухи. Зненацька чоловіки розступаються, і невідомо звідки з'являється якийсь худючий чоловік з глечиком і флейтою. Поставивши глечик у центрі кола, він знімає з нього накривку і починає грати.

– Вважай, там змія, – попереджає Гепсетсут.

Дарвіші здригається. Він уже бачив такі глечики зі зміями і побоюється цих тварюк. Їхня отрута вбиває мишей, а інколи може вбити й людину. Його двоюрідну сестричку Багіті якось вкусила змія, і тому вона аж сім днів і сім ночей хворіла.

З глечика повільно виповзає зміїна голова. За нею – тіло. Воно довжелезне – можливо, навіть довше за людину. Змія повільно розгойдується туди-сюди.

– Вона танцює під музику, – шепоче Дарвіші.

– Ні, вона глуха і лише копіює рухи флейти, – відказує Гепсетсут.

Рух флейти дедалі пришвидшується. Змія наслідує флейту, а танцівники – змію. Вони пітніють, їхні зуби виблискують у світлі факелів, а голі спини блищать від олії. Дарвіші знову повторює їхні рухи. Зненацька один з чоловіків затягає його до кола, і йому дозволяють приєднатися до танцю. Гордий Дарвіші вихитує стегнами –

вгору, вниз, ліворуч, знову вгору. Він танцює разом з чоловіками, дедалі швидше і швидше. Танцює й танцює, аж доки йому починає паморочитися в голові.

Аж раптом це стається. Дарвіші перечіпляється, падає у центр кола і перевертає глечик зі змією. Наполохана кобра з сичавням виповзає з нього, здіймає голову і націлюється на хлопчика на землі. Заклякнувши, Дарвіші дивиться вгору. Зміюка широко розтуляє пащу, і Дарвіші бачить, як виблискують її отруйні зуби. Нажаханий, він чекає укусу...

Та Гепсетсут діє швидше – він блискавично відтягає Дарвіші убік, а один з танцівників кидається на змію.

Серце Дарвіші несамовито калатає десь аж у горлі. Він ледве врятувався, проте кобра вкусила танцівника. Дарвіші ясно бачить дві червоні цятки на тому місці, де отруйні зуби упилися в передпліччя. Чоловік верещить, а Гепсетсут обома руками щосили притискає місце укусу. Тим часом трьом іншим танцівникам вдається подолати змію.

– Він по-по-помре? – затинається переляканий Дарвіші.

– Можливо. Або тяжко захворіє. Може статися й так, що він більше ніколи не зможе танцювати.

– Ні! Я цього не хочу! Це я в усьому винен! – у відчаї плаче Дарвіші.

– Тихо, це сталося випадково, – заспокоює його Гепсетсут. – Інколи змія виділяє небагато отрути, або вона недостатньо міцна. Це вирішує кобра Ваджет. Якщо на те її воля, цей чоловік знову зможе рухатись.

– Тоді я танцюватиму для неї! – схлипує Дарвіші.

Він біжить до священної кімнати з золотим вівтарем і годинами танцює для кобри Ваджет. Чоловіки приносять у дар мертву змію і запалюють ладан, а він танцює так, наче від цього залежить його життя.

– Дай йому вижити, будь ласка, будь ласка! – благає він, звиваючись перед вівтарем, як змія. І продовжує робити це, аж доки стає увесь мокрий від поту, а його ноги печуть, наче від вогню.

Дарвіші більше не може танцювати. Змучений, він плентається до Генсетсута, який усе ще сидить поруч з танцівником. На чолі танцівника виблискують краплі поту, а він сам увесь палає, неначе розжарений полудневим сонцем пісок. Проте усе ще може ворухити руками й ногами.

– Йому пощастило, – каже Генсетсут. – За кілька днів він знову танцюватиме.

Коли Дарвіші й Генсетсут нарешті виходять з храму, сонце вже сідає. Ще трохи, і його з'їсть богиня Нут, яка щовочі переносить сонце на інший бік світу.

Коли Дарвіші з Генсетсутом нарешті дістаються до місця їхньої ночівлі, довкола вже панує непроглядна темрява.

Дарвіші мовчить. У нього в горлі й досі стоїть клубок. Проте богиня Ваджет змилювалася над ними, адже він танцював для неї.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>